USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem, sídlem Joštova 138/4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. srpna 2021 č. j. OAM-223/ZA-ZA11-ZA03-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. května 2022 č. j. 22 Az 44/2021 - 27

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím označeným v návětí žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu. Žalobce ve vlasti dle žalovaného nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv, za kterou by čelil pronásledování. Neuvedl žádné politické aktivity, kterých by se zúčastnil, ani nebyl členem politické strany. S Lidovou demokratickou stranou (HDP) pouze sympatizoval. Z informací o zemi původu však plyne, že pokud někdo v HDP čelí problémům, jde o nejvyšší představitele, nikoliv řadové členy či sympatizanty. Ani strach žalobce z pronásledování žalovaný nevyhodnotil jako opodstatněný. Kromě již uvedeného dodal, že žalobce není osobu, která by po návratu do Turecka měla čelit problémům v souvislosti s politickým názorem. S odkazem na zprávy o zemi původu žalovaný podotkl, že v Turecku dochází ke zvýšenému zájmu státních orgánů o příbuzné členů HDP či osoby jinak spřízněné se členy strany. To však není případ žalobce, který uvedl, že s členy strany HDP přišel do kontaktu při výkonu svého podnikání (výroba reklamy). Tvrdil sice, že ho opakovaně kontaktovaly dvě osoby od civilní policie, výhružkou se zbraní ho donutily nasednout do auta, vyptávaly se ho na funkcionáře strany HDP Ahmeda Alaka a Mustafu Yildize a vyhrožovaly mu, ovšem to, že šlo o policii, je pouze domněnka žalobce. Na dané osoby žalobce narazil i po návratu ze svého dřívějšího pobytu v České republice a Německu a dozvěděl se, že Ahmed Alak a Mustafa Yildiz byli zatčeni a

jeho jméno je vedeno ve spisu. Osoby žalobce viděl v autě na křižovatce, jak mu hrozí prstem, nicméně jim ujel. I pokud skutečně šlo o policisty, nelze jen z toho dovozovat, že by žalobci hrozil postih, jelikož se nijak neangažoval v politice. Maximálně může čelit zvýšenému zájmu policejních orgánů, což ale není pronásledování. Žalovaný dodal, že ani skutečnost, že žalobce je Kurd, nevede bez dalšího k tomu, že by měl čelit pronásledování.

[2] Žalovaný neshledal důvody ani pro udělení dalších forem mezinárodní ochrany. Konstatoval, že žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl skutečnosti, na základě kterých by žalobci v případě návratu do vlasti hrozila vážná újma. Trest smrti byl v Turecké republice zcela zrušen od roku 2004 a zájem civilní policie, která žalobce údajně kontaktovala, nepředstavuje hrozbu mučení či jiného špatného zacházení nebo trestání. Žalobci navíc nic nebrání obrátit se o pomoc na příslušné státní orgány. Pokud jde o ozbrojený konflikt na jihovýchodě země mezi tureckou armádou a povstalci z PKK, žalobce pobýval ve městě Adana, které se sice nachází na východě země, avšak nikoliv v přímé blízkosti syrsko-tureckých hranic. Podle dostupných informací tam nedochází k přesunu vojenské techniky ani aktivní vojenské činnosti.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návětí. Podle krajského soudu není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť žalovaný uvedl nejen výčet zpráv o zemi původu, nýbrž s nimi také pracoval a na relevantních místech odůvodnění na ně odkazoval. Informace o zemi původu jsou zároveň dostatečné a mají vztah k tvrzením žalobce. K obavě žalobce z návratu do vlasti z důvodu, že v České republice požádal o mezinárodní ochranu, krajský soud konstatoval, že ji ve správním řízení vůbec neprezentoval. Žalovaný neměl povinnost dané informace zjišťovat automaticky a žalobce k tomu neuvedl ani nic konkrétního. Podle krajského soudu žalovaný dostatečně odůvodnil, proč žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ve vztahu k § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je podstatné, že žalobce ve vlasti neuplatňoval žádná politická práva. Ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu je zásadní, že samotná kurdská etnicita pro závěr o pronásledování po návratu nestačí, a to ani v souvislosti s vojenskými operacemi v turecko-syrském pohraničí. Potencialitu pronásledování žalobce nelze dovodit ani z toho, že byl dříve v kontaktu se dvěma představiteli strany HDP, kteří byli později zatčeni. Krajský soud uzavřel, že ve vztahu k humanitárnímu azylu nebo doplňkové ochraně žalobce žádné relevantní tvrzení nevznesl a žalovaný své související závěry dostatečně zdůvodnil.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítal, že krajský soud dostatečně nevypořádal jeho žalobní námitky, resp. že je posoudil věcně nesprávně. Stěžovatel zopakoval svou žalobní argumentaci a namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek odůvodnění a nedostatečné podklady pro závěr o tom, jaká újma stěžovateli fakticky hrozí v případě, že bude vrácen do země původu. Zároveň dle stěžovatele rozhodnutí žalovaného nedostatečně pracuje s informacemi o zemi původu ve spisu, neboť z něj není dostatečně zřetelné, jaké konkrétní informace vedly žalovaného k jeho závěrům. Dále stěžovatel konstatoval, že v souvislosti s vojenskými operacemi vůči kurdským osadám v turecko-syrském pohraničí se postoj tureckých úřadů vůči příslušníkům kurdské menšiny zostřil.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud všechny námitky stěžovatele odpovídajícím způsobem vypořádal a že se s postupem soudu i obsahem napadeného rozsudku ztotožňuje.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalovaného stěžovateli na vědomí.

[7] Nejvyšší správní soud vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. června 2021 č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[8] Stěžovatel namítá nesprávné posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v tom smyslu, že žalovaný uvedl výčet informací o zemi původu, nicméně už na ně nijak konkrétně nenavázal své závěry. Jinými slovy stěžovatel namítá, že žalovaný nedostál povinnosti řádně své rozhodnutí odůvodnit. Judikatura označuje odůvodnění správního rozhodnutí za jeho těžiště, „jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. července 2009 č. j. 9 As 71/2008 - 109). V obecné rovině je rozhodující, „aby vydané rozhodnutí zohledňovalo a řádně se vypořádalo se všemi relevantními vyjádřeními účastníků a návrhy na provedení důkazů učiněnými v průběhu celého správního řízení, se všemi shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a v úplnosti zachycovalo výsledky dokazování" (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 92/2009 – 65 ze dne 16. března 2010). Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud zcela v souladu s citovanou judikaturou dospěl k závěru, že žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil, shromážděné podklady reflektoval a dovodil z nich odpovídající konkrétní závěry. Rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné.

[9] Pokud se týče informací o zemi původu obstarávaných žalovaným, ty se mají týkat především otázek posuzovaných v konkrétním řízení, resp. obsah zjišťovaných informací je závislý zejména na tvrzeních žadatele o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného tedy je obstarat dostatečně přesné a adresné informace o zemi původu tak, aby dostál své povinnosti zajistit maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (k tomu viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2008 č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 4. února 2009 č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, č. 1825/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 31. května 2017 č. j. 5 Azs 62/2016 - 87). Krajský soud v duchu popsaných závěrů zhodnotil, že žalovaný opatřil k zemi původu stěžovatele dostatečné a relevantní informace, které se týkají postavení kurdské menšiny v Turecku i situace osob spojených se stranou HDP. K argumentaci stěžovatele, že má obavu z návratu do vlasti z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu, krajský soud dále uvedl, že svou obavu v řízení před žalovaným vůbec neprezentoval. Žalovaný tudíž neměl povinnost přímo k této okolnosti obstarávat informace. Kromě toho stěžovatel ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní okolnosti, z nichž

by vyplývala podloženost jeho obav. Nejvyšší správní soud nemá takovému hodnocení co vytknout a dodává, že stěžovatel žádné podrobnosti nedoplnil ani v kasační stížnosti.

[10] Namítá-li stěžovatel obtíže vyplývající z jeho kurdské národnosti, už krajský soud v daném kontextu správně konstatoval, že to bez dalšího není důvod pro udělení azylu. K totožnému závěru opakovaně dospěl též Nejvyšší správní soud (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. listopadu 2019 č. j. 2 Azs 75/2019 - 46, ze dne 8. dubna 2021 č. j. 1 Azs 13/2021 - 25 nebo ze dne 3. března 2022 č. j. 9 Azs 228/2021 - 26).

[11] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje odpovědi na otázky vznesené v kasační stížnosti. Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Ačkoli byla kasační stížnost odmítnuta, což je situace, na kterou obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., k odmítnutí pro nepřijatelnost dochází na základě zjednodušeného věcného posouzení případu, a proto je na místě rozhodnout o náhradě nákladů řízení podle úspěchu ve věci (kromě již citovaného usnesení č. j. 9 As 83/2021 - 28 viz také usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. března 2021 č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu